

בלומה ברוזילי ז"ל

בת צפורה וישעיהו שטיינברג ז"ל

נולדה: ט"ו בשבט ה'תר"ע - 25/1/1910

נפטרה: ב' אדר ב' ה'תשנ"ה - 4/3/1995

עלתה לארץ: 1934

בט"ו בשבט האחרון מלאו לחברתנו בלומה ז"ל 85 שנים. (בלומה = פרח).

היא נולדה בעיר פינסק-פולין, כאחת מ-8 ילדיה של ישעיהו שטיינברג שהיה יהודי דתי וציוני. כמנהל-חשבונות ראשי של ביח"ר גדול לגפרורים שהעסיק 700 פועלים נתן לילדיו חינוך טוב. בלומה למדה בבי"ס עברי והצטרפה לתנועת הנוער-החלוצית "דרור" (פרייהייט). כאשר שלטונות המנדט הבריטי סגרו את שערי הארץ בפני החלוצים הלכו והתדלדלו "ההכשרות" בפולין, והחלוצים נואשו מלחכות ל"אישור העליה" (הסרטיפיקאט) המיוחל שיגיע...

בלומה לא התיאשה, והחליטה להגיע אל הארץ הנכספת כדי לראות כיבכול את משחקי "המכביה" של 1934. מכיון שלא רצתה לחזור לפולין, כאשר פג תוקפה של אשרת השהיה שלה, החליטה להנשא באופן פיקטיבי לאזרח פלסטינה, בחור צעיר ונחמד, פועל בנין שהכירה במקרה אצל בת דודתה. הצעיר הנ"ל - הרי הוא יצחק ברוזילי ז"ל או כמו שכולם קראו לו בהברה מוטעמת ומתנגת "ברזילי".

אולם בניגוד לרוב המקרים של חתונות ה"פיקציה", שנפרדו לאחר זמן-מה, התחילה ללבלב ולפרוח אהבה עילאית בין בלומה לברזילי. אהבה אדירה אשר פרחתה על אף שינוי הזמן, המלחמות, המחלות ושאר הצרות... בתחילת חייהם המשותפים עבדו והתגוררו ברמת-גן, שם גם נולדה בתם הבכורה - נחמה.

געגועיה של בלומה להוריה הזקנים ומשפחתה (חוץ מאחות ואח אחד שהיו כבר בארץ) הלכו וגברו, היא גם מאוד רצתה לעשות להם נחת ולהכיר להם את נכדתם הצברית - נחמה'לה. כאשר נסעה אליהם לביקור, ניסו הוריה לשכנעה להשאר עמם ואמרו שתוך זמן קצר ודאי יבוא בעקבותיה בעלה האוהב ואבי התינוקת. אבל, בלומה לא היתה מוכנה לוותר על ארץ-ישראל, באירופה הורגשו כבר "רוחות מלחמה" והיא חזרה ארצה.

להפתעתה מצאה שברזילי החליט לחזור לחיי שיתוף ושיוויון אליהם היה מורגל עוד מימי "בית-היתומים" וכפר-ילדים ע"י עפולה, והצטרף לקיבוץ אשדות-יעקב. למרות החיזוק החלוצי שלה, בלומה לא "התלהבה" (בלשון המעטה) מהחיים בקיבוץ, אבל אהבתה שלא ידעה גבולות לברזילי גברה על הכל והיא נשארה בקיבוץ.

היא עבדה שנים ארוכות במאפיה, אח"כ כ- 20 שנה התמידה בבית - הילדים, לרוב עם פעוטים או ילדי הגן. בתוך כך נולדו גם מאיר, דני וציפי בת-הזקונים. בלומה היתה בין ראשוני החברים שעבדו במפעל שלנו "לוג", כאשר שכן עדיין בבני-ברק. תמיד -תמיד עבדה במסירות רבה ובאחריות.

בשנים האחרונות, כאשר תש כוחה, עברה לעבוד ב"מועדון-יצירה" (לקשישים ונכים). יהיו אולי חברים שיזכרו את בלומה כאשת מדנים שנוטרת כעסים כ"אשה קשה" בלשוננו, האמת היא ש"יחסי ציבור" לא ענינו אותה במיוחד, את נשמתה ואהבתה היא השקיעה במשפחתה - בברזילי וב-4 ילדיה.

אי-אפשר לספר על בלומה, בלי לספר על ברזילי, ואי-אפשר לדבר על שניהם בלי להזכיר את אהבתם הגדולה. אינני יכולה שלא להתפעל, ומוכרח לצטט כמה שורות משירו של ביאליק: "... הכניסיני תחת כנפך והיי לי אם ואחות ויהיה חיקך מקלט ראשי, קן תפילותי הנידחות... ובשעת רחמים בין השמשות, שחי ואגל לך סוד יסורי..." ובמילותיו של ברזילי: "בלומה - בשבילי היא לא רק אשה, היא כמו אמא הכי טובה, אחות וחברה". ברזילי שהתייתם מאימו בגיל צעיר וגדל בבית-יתומים בפינסק (איתם גם עלה ארצה וגדל ב"כפר-ילדים" בעפולה), מצא בבלומה את כל עולמו.

יום לפני שנפטר, כאשר הרגיש שקיצו קרב... ובלומה טורחת לו את מאכליו, אמר לה: "אני מודה לך, אך אינני יכול לאכול, בואי שבי לידי. את יודעת שאת היית בשבילי כל העולם... וכשבלומה מנסה להפסיקו ב"מה קרה לך? מה פתאום אתה מתפלסף? אני לא מכירה אותך כפילוסוף..." וברזילי ממשיך: "אני רוצה שתדעי שלא נבראה עוד אמא ואשה כמוך! הרי את היית בשבילי גם אמא, גם רעיה וגם כל העולם שלי. ואיזה ילדים גידלנו-בזכותך!..."

שפע הדאגה והאהבה שהרעיפה בלומה על ברזילי ועל 4 ילדיה, לא נמוגה, לא התמוססה באויר ולא "הלכה לאיבוד" - נחמה, מאיר, דני, וציפי, החתנים והכלות, הנכדות והנינים יבל"א השיבו אהבה אל חיקה. במיוחד כאשר נותרה לבדה אחרי מות ברזילי ז"ל. כל שבת וחג - באו לבקר ולהיות איתה, להפיג את בדידותה. ואם לא יכלו לבוא לכאן, לקחו אותה אליהם - לביתם.

מותו של ברזילי, היכה קשות את בלומה שכבר היתה בעצמה חולה מאוד. היא נותרה מנותקת מחיי החברה, משיבה בצוותא בארוחות ומסיבות בחדר-האוכל, לאחר שנים שבהם הביאה והכינה את כל ארוחותיו בדירתם. בלומה היתה מוכנה לעשות הכל, כדי להקל על סבלו מבלי להתחשב במכאוביה שלה, ובמילים שלה: "אני הייתי תמיד מוכנה ללכת עד קצה העולם בשביל ברזילי..." ולא רק בשבילו, גם בשביל ילדיה כמובן. כמה כאב לה כאשר החליטו לבנות את חייהם במקום אחר... אך היא לא אמרה דבר. הבינה שזכותם להחליט על חייהם בעצמם. גדול מאוד היה כאבה כאשר עם כל רצונה הטוב, לא יכלה לעזור להם, מכאבי האוזניים של דני, ועד המשבר בנישואיה של ציפי.

אך צריך לציין שהיו לה גם רגעי שמחה ונחת, כשכל אחד מצא את מקומו, כשהצליחו בחיי המשפחה, בעבודה ובלימודים. היתה גאה מאוד בהישגים של כולם.

במסורת שלנו אומרים: "משנכנס אדר מרבין בשמחה"... להרגשתי האישית בחרה בלומה להפרד מאתנו דוקא בחודש אדר, אני בטוחה שלא היתה רוצה שתעצבו יתר על המידה. היתה רוצה שכל מי שטיפל בה בבית-אחדות ועשה להקלת סבלה, שילדיה: נחמה, מאיר, דני וציפי וכל בני משפחותיהם יידעו שסוף סוף נגאלה מיסוריה, ומיהרה אל ברזילי אהוב-נפשה שנולד בפורים ונפטר בימים אלה ממש. רצתה להתאחד עמו לאחר 10 שנים קשות של ניתוק. סגרה את המעגל.

היי שלום בלומה, שתמצאי מנוחה נכונה ושלמה שם בסתר כנפי הבורא וע"י נשמתו הטובה של ברזילי.

זכרך לבטח ישכון בלב כל אוהבייך.

ג' אדר - יום הקבורה.

עמליה ד.